

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **TES Praha, a. s.**, se sídlem Svornosti 811/30, Praha 5, zastoupen JUDr. Richardem Malečkem, advokátem se sídlem Lužná 716/2, Praha 6, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2016, č. j. 10 Af 21/2012 - 118,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Platebním výměrem ze dne 3. 8. 2011, č. j. 472925/11/005514109098 vyměřil Finanční úřad pro Prahu 5 (dále „správce daně“) žalobci (oproti nadměrnému odpočtu ve výši 11.599 Kč vykázanému v daňovém přiznání) vlastní daňovou povinnost za zdaňovací období únor 2010 ve výši 9.120.765 Kč. Rozhodnutím ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4406/12-1300-105683, Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu zamítlo odvolání žalobce a výše uvedený platební výměr potvrdilo.

[2] Dodatečným platebním výměrem ze dne 3. 8. 2011, č. j. 473170/11/005514109098 správce daně dodatečně vyměřil žalobci daň za zdaňovací období březen 2010 ve výši 26.393.157 Kč a sdělil povinnost uhradit penále ve výši 5 278 631 Kč. Rozhodnutím ze dne 20. 3. 2012, č. j. 3990/12-1300-105683, Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu zamítlo odvolání žalobce a výše uvedený dodatečný platební výměr za měsíc březen 2010 potvrdilo.

[3] Dodatečným platebním výměrem ze dne 3. 8. 2011, č. j. 473576/11/005514109098 správce daně dodatečně vyměřil žalobci daň za zdaňovací období duben 2010 ve výši 221.349.428 Kč a sdělil povinnost uhradit penále ve výši 44 269 885 Kč. Rozhodnutím ze dne 20. 3. 2012, č. j. 3989/12-1300-105683, Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu zamítlo odvolání žalobce a výše uvedený dodatečný platební výměr za měsíc duben 2010 potvrdilo.

[4] Platebním výměrem ze dne 3. 8. 2011, č. j. 473719/11/005514109098 vyměřil správce daně (oproti vlastní daňové povinnosti ve výši 291.967 Kč vykázané v daňovém přiznání) žalobci vlastní daňovou povinnost za zdaňovací období květen 2010 ve výši 121.326.194 Kč. Rozhodnutím ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4407/12-1300-105683, Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu zamítlo odvolání žalobce a výše uvedený platební výměr za měsíc květen 2010 potvrdilo.

[5] Žalobce podal proti výše uvedeným rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud žalobu zamítl. Rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost a navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, neboť mu hrozí újma.

[7] V návrhu na přiznání odkladného účinku pouze uvedl, že mu vymáhání předmětné částky bude způsobovat existenční problémy. Dosud také trvá zajištění prostředků na účtech stěžovatele v důsledku trestního řízení, které je vedeno s osobami, které měly v rozhodné době postavení statutárního orgánu stěžovatele. Z tohoto důvodu stěžovatel nemůže uvedenou částku uhradit. Podle stěžovatele tedy jsou dány okolnosti, které svědčí pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 s. ř. s.

[8] Žalovaný ve vyjádření navrhl nepřiznat odkladný účinek kasační stížnosti. Návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku není dostatečně odůvodněn a podložen co do vzniku újmy stěžovatele. Dle jeho názoru jsou stěžovatelova tvrzení o jeho případné újmě pouze obecná, ničím nedoložená. Stěžovatel nenavrl žádné důkazní prostředky, které by prokázaly vznik újmy v souvislosti s úhradou pravomocně vyměřené daňové povinnosti. Nedoložil ani svou majetkovou a finanční situaci, a tudíž nelze osvědčit, zda skutečně nedisponuje prostředky k úhradě této povinnosti. Z obecných tvrzení stěžovatele nelze dovodit možnost vzniku nepoměrně větší újmy, než jaká může vzniknout přiznáním odkladného účinku jiným osobám. Stěžovatel tak neunesl důkazní břemeno, proto je třeba návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítnout.

[9] Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[10] Odkladný účinek je pravidelně spojován s tzv. řádnými opravnými prostředky, např. odvoláním, kde účinky rozhodnutí správního orgánu nastávají až v okamžiku rozhodnutí o opravném prostředku. Naproti tomu u opravných prostředků mimořádných, mezi něž spadá i kasační stížnost, je přiznání odkladného účinku předmětem úvahy rozhodujícího orgánu (srov. přiměřeně usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 581/06 ze dne 11. 10. 2006, <http://nalus.usoud.cz>: „Účelem [odložení vykonatelnosti rozhodnutí] je vytvoření časového prostoru pro posouzení ústavní stížnosti tak, aby před rozhodnutím soudu nedošlo k nevratným krokům, po nichž by se jeho rozhodování stalo jen akademickým cvičením a ochrana ústavně zaručených základních práv a svobod by byla toliko iluzorní“).

pokračování

[11] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. aplikovaného na základě § 107 odst. 1 s. ř. s. zjišťuje Nejvyšší správní soud při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti splnění zákonných předpokladů uvedených v citovaném ustanovení, tedy (1) výrazného nepoměru újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a zároveň (2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[12] Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32, dostupné na www.nssoud.cz). Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní.

[13] Stěžovatelem uvedené důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v nyní projednávané věci nenaplnují podmínky pro jeho přiznání. Stěžovatel pouze uvedl, že vymáhání částky daně, jež je předmětem řízení, pro něj bude znamenat existenční problémy. Tuto skutečnost ovšem ničím nedoložil. Zdejšímu soudu nebyly předloženy ani žádné důkazy týkající se majetkové a finanční situace stěžovatele, ze kterých by soud mohl posoudit, jak citelnou újmu by stěžovateli způsobilo vymáhání předmětné částky v poměru k jeho majetku. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti - soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele zjišťoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2015, č. j. 6 As 191/2015 - 36).

[14] O možné újmě na stěžovatelově majetku nic nevypovídá ani obecné tvrzení o zajištění prostředků na jeho účtech v důsledku trestního řízení, což stěžovatel opět ničím nedoložil. Nezmínil ani to, v jaké výši je toto zajištění apod. Nadto nelze pominout, že obchodní majetek společnosti není tvořen jen prostředky na jejích účtech, ale také např. nemovitostmi, pohledávkami a jinými právy a penězi ocenitelnými hodnotami. Stěžovatel tak může uhradit částku vyplývající z daňové povinnosti i za použití jiných zdrojů.

[15] Nejvyšší správní soud nepřehlédl také to, že ani městský soud nepřiznal žalobě stěžovatele usnesením ze dne 11. 7. 2012, č. j. 10 Af 21/2012 - 89, odkladný účinek, když z výkazu zisku a ztrát za rok 2010 a 2011, které předložil stěžovatel, vyplynulo, že tržby stěžovatele z prodeje cenných papírů a podílů činily zhruba 1.900.000.000 Kč, což je částka mnohonásobně převyšující výši daně, jež je předmětem tohoto řízení.

[16] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel nedostál své povinnosti tvrdit a prokázat újmu, která by mu vznikla výkonem rozsudku městského soudu. Za daných okolností by bylo nadbytečné zabývat se splněním dalších zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku uvedených v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[17] Se zřetelem ke všem shora uvedeným důvodům rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. tak, že se návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhovuje.

[18] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu